

خطبه های نماز جمعه ۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۵

خطبه اول

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْهِ

وَنُصَلِّي وَنُسَلِّمُ عَلَى حَبِيبِهِ وَنَجِيبِهِ وَخَيْرَتِهِ فِي
خَلْقِهِ

حَافِظِ سِرِّهِ وَمُبَلِّغِ رِسَالَتِهِ

بَشِيرِ نِعْمَتِهِ وَنَذِيرِ نِقْمَتِهِ

سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا أَبِي الْقَاسِمِ الْمُصْطَفَى مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ الْمُتَجَبِّينَ الْهُدَاةِ
الْمَهْدِيِّينَ

سَيِّمًا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي الْأَرْضِينَ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى أئِمَّةِ الْمُؤْمِنِينَ وَهُدَاةِ
الْمُسْتَضْعَفِينَ وَحُمَاةِ الْمُؤْمِنِينَ.
عِبَادَ اللَّهِ! أَوْصِيكُمْ وَنَفْسِي بِتَقْوَى اللَّهِ.

اميرالمومنين على (ع) مى فرمايد:

قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ : إِيَّانُ الْجُمُعَةِ
زِيَارَةٌ وَ جَمَالٌ قِيلَ لَهُ وَ مَا الْجَمَالُ قَالَ قَضَوُا
الْفَرِيضَةَ وَ تَزَاوَرُوا .

آقا امیرالمومنین (ع) در حدیثی که در کتاب «مشکاة
الأنوار فی غرر الأخبار، ج ۱، ص ۲۰۷» آمده است، می
فرماید: آمدن روز جمعه دیدارها و زیباییها را به همراه
دارد، سؤال شد: مقصود از جمال چیست؟ فرمود: بعد از
خواندن نماز جمعه به زیارت یک دیگر می‌روند.

نماز جمعه، دو برکت عظیم برای جامعه دارد:

۱. زیارت

نماز جمعه یک زیارت هفتگی مؤمنانه است. در واقع،
این حدیث، گویای این است که نماز جمعه، ظرف
تحقق این فرمایش مهم رضوی (ع) است:

«هر که به امام زمانش دسترسی ندارد، تا به ایشان نیکی کند، به دوستان صالح ما نیکی نماید که پاداش نیکی به امام زمان برای او نوشته شود؛ و هر که از زیارت امام زمان ناتوان است، دوستان ما را زیارت کند که پاداش زیارت امام زمان برای او نوشته گردد».

(مَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى صَلَاتِنَا فَلْيُصَلِّ صَالِحِي مَوَالِينَا
وَمَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى زِيَارَتِنَا فَلْيَزُرْ صَالِحِي مَوَالِينَا
يَكْتُبِ اللَّهُ لَهُ ثَوَابَ زِيَارَتِنَا) کامل الزیارات،
ص ۳۱۹).

۲. زیبایی و شکوه (جمال):

نماز جمعه، زیبایی و نورانیت به جامعه می‌دهد. نماز جمعه تجلی زیبایی‌های و شکوه اسلام است.

امیرالمؤمنین فرمودند: «جمال» یعنی چه؟ یعنی نماز جمعه، آیینه شکوه اسلام است. در آن، صف‌های ایمان شکل می‌گیرد، اتحاد آشکار می‌شود، و نور بندگی بر چهره جامعه می‌تابد.

زیبایی نماز جمعه، در صفا و صمیمیت جمع است؛ در وحدت دل‌هاست، در طنین «الله اکبر» هاست. در آن صحنه، انسان می‌بیند که دین، فقط عبادت فردی نیست؛ بلکه ساختن جامعه‌ای زیبا و خدامحور است.

پس هر هفته، نماز جمعه بدن خسته جامعه را غسل نور می‌دهد، و دل‌های پراکنده را به قبله واحد بازمی‌گرداند.

۳. پیوند نماز جمعه با امام زمان (عج)

این دو جنبه (زیارت و زیبایی) با وجود مبارک امام زمان (عج) پیوندی وثیق دارد. برکت نماز جمعه، بی‌تردید به حضرت ولی عصر (عج) گره خورده است.

روز جمعه، یومُ الإمام است، و نماز جمعه، نمازِ امام عصر. در حقیقت، نماز جمعه همان خانه و حرم ملکوتی امام زمان (عج) است؛ خانه‌ای که هر هفته باز می‌شود تا مؤمنان با قلبی مشتاق وارد شوند.

نماز جمعه، خانه حضرت است. نماز جمعه، در روز امام
زمان، در جایگاه امام زمان، به نیابت امام زمان، با سلام
بر امام زمان، برای بیعت با امام زمان، برای
زمینه‌سازی ظهور امام زمان است.

نماز جمعه زیارت‌خانه‌ی حضرت و محل دریافت
افاضات جمال ایشان است.

جمع‌بندی و دعا

پس ای بندگان خدا!

نماز جمعه، فقط ادای تکلیف نیست؛

زیارتی آسمانی، جمالی زمینی و میعادِ عشق با امام
زمان (عج) است.

هر هفته که قدم در راه جمعه می‌گذاریم،

در حقیقت به سوی خانه امام می‌رویم،

به سوی افاضات جمالِ او، به سوی عهد و بیعت با جان
جهان.

ای خدا! ما را از زائران واقعیِ امام زمان قرار ده،

از مخلصانِ نمازِ جمعه،

و از یارانِ عصرِ ظهور و نور.

اللهم اجعلنا من أنصار وليك صاحب العصر والزمان،

و ارزقنا توفيق حضور في صلاة الجمعة دائماً و أبداً،

و عجلّ لوليک الفرّج، بحقّ محمد و آلّه الطاهرين.

خطبه دوم:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا أَبِي الْقَاسِمِ
الْمُصْطَفَى مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ

سَيِّمًا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي الْأَرْضِينَ.

وَصَلِّ عَلَى عَلِيٍّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ،

وَفَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ،

وَصَلِّ عَلَى الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ سَيِّدَيِ شَبَابِ أَهْلِ
الْجَنَّةِ،

وَ عَلِيٌّ عَلِيٌّ بَنِ الْحُسَيْنِ، وَ مُحَمَّدٌ بَنِ عَلِيٍّ،
وَ جَعْفَرٌ بَنِ مُحَمَّدٍ، وَ مُوسَى بَنِ جَعْفَرٍ،
وَ عَلِيٌّ بَنِ مُوسَى، وَ مُحَمَّدٌ بَنِ عَلِيٍّ،
وَ عَلِيٌّ بَنِ مُحَمَّدٍ، وَ الْحَسَنُ بَنِ عَلِيٍّ،
وَ الْخَلَفُ الْقَائِمُ الْمَهْدِيُّ،

حُجَّجَكَ عَلَى عِبَادِكَ وَ أَمَنَّاكَ فِي بِلَادِكَ.
وَ صَلِّ عَلَى أَيْمَةِ الْمُسْلِمِينَ، وَ حُمَاهُ الْمُسْتَضْعَفِينَ،
وَ هُدَاهُ الْمُؤْمِنِينَ.

عِبَادَ اللَّهِ، أَوْصِيكُمْ وَ نَفْسِي بِتَقْوَى اللَّهِ.

۲۹ ذی‌القعدة / شهادت حضرت امام محمد تقی علیه السلام (۲۲۰ هـ ق)

هفده سال پس از شهادت امام رضا(ع) در آخر ماه صفر سال ۲۰۳ ق به دست، معتصم خلیفه عباسی و ام فضل دختر مأمون، در آخر ماه ذی‌قعدة، جوان‌ترین امام معصوم را در سن ۲۵ سالگی به شهادت رساند.

اما از نکات معرفتی در مورد شخصیت مبارک ایشان این است که در صلوات خاصه آن حضرت می‌خوانیم:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَلِيٍّ مُوسَى عَلَمِ
التَّقَى وَ نُورِ الْهُدَى وَ مَعْدِنِ الْوَفَاءِ...» (مفاتیح
الجنان، باب سوم (زیارات)، فصل یازدهم (زیارات
جامعه)

«معدن الوفاء» از القاب اختصاصی آن حضرت است.

با این که امام جواد(ع) در کودکی و در حدود ۸ سالگی، به امامت رسیدند، اما این امر، مانع وفای ایشان به مسؤولیت الهی ایشان و عهد امامت نبود.

دوشنبه/ ۲۸ اردیبهشت/ ۱ ذی الحجه / سالروز
ازدواج حضرت امیرالمومنین علی (علیه السلام)
و حضرت زهرا سلام الله علیها (۲ق) و روز ازدواج
چهارشنبه/ ۳۰ اردیبهشت/ ۳ ذی الحجه / روز ملی
جمعیت

«هر چه شرع آنور بر انجام صمیمانه و آسان ازدواج
تأکید کرده است، ما در مقابل بر سخت کردن و انجام

تکلف‌آمیز آن همت ورزیده‌ایم. به راستی! پایان این رقابت و چشم و هم چشمی جاهلانه و شیطانی تا کجاست؟ (۱۳۸۶/۰۸/۱۶). من به همه‌ی مردم در سراسر کشور توصیه می‌کنم که ازدواج‌ها را آسان کنند. بعضی‌ها ازدواج را مشکل می‌کنند. اثر این را می‌دانید چیست؟ اثر این کارها این است که دخترها و پسرها بدون ازدواج در خانه‌ها می‌مانند، کسی جرأت نمی‌کند به ازدواج نزدیک شود» (۱۳۷۳/۰۹/۰۲).

«بعضی از مردم با این کاری که می‌شود با آن ثواب برد، گناه می‌برند. با اسراف‌هایی که می‌کنند، با خلاف‌هایی که انجام می‌دهند، با آمیختن این عمل حسن و حسنه به کارهای حرامی که انجام می‌دهند. حرام همه‌اش هم این نیست که محرم و نامحرم و این

چیزها باشد. آنها هم البته حرام است، اما ریخت و پاش
زیادی هم حرام است. اسراف حرام
است (۱۳۷۶/۱۱/۰۹). عروسی شیرین، آن عروسی‌ای
نیست که توی آن خیلی خرج می‌شود و اسراف زیاد
در آن می‌شود. عروسی شیرین، عروسی صمیمانه
است. صمیمانه که بود، عروسی شیرین می‌شود. ولو
مختصر باشد. یک اتاق دو اتاق توی خانه، قوم و
خویش، دوست و آشنا و رفیق دور هم بنشینند، این
می‌شود عروسی. این میهمانی‌های مفصل و سالن‌های
آن‌چنانی یا توی هتل‌ها، خرج‌های زیاد، جنس‌های
گران برای مهمانی، این‌ها هیچ مناسب
نیست» (۱۳۷۷/۰۹/۱۲). #

چهارشنبه/۳۰ اردیبهشت/۳ ذی الحجه / روز شهدای خدمت (سالروز شهادت آیت الله رئیسی و هیات همراه)

خصوصیت اول شهید آیت الله رئیسی این بود که فرزند رنج بودند؛ درد را چشیده بودند. خود اشاره داشته که من درد را نشنیدم، درد را چشیده‌ام. شبیه شهید رجایی که روزگاری در کوره پزخانه‌ها کار کرده بود، شبیه شهید حاج قاسم سلیمانی که از دل سختی‌ها و محرومیت‌ها سر برآورد. چنین کسانی درد جامعه را خیلی خوب می‌فهمند و می‌توانند با درد مردم همراه باشند. وی در پنج سالگی پدر بزرگوارش را از دست می‌دهد. آقای رئیسی می‌گفت من یاد ندارم که یک کیلو گوشت یا یک کیلو برنج وارد خانه ما شده باشد.

من درد را با گوشت و پوست خود احساس کرده‌ام. خانه وی از سطح متوسط مردم پایین‌تر بود. شهید رئیسی، آبدیده و بحران‌چشیده بود. سختی‌ها را با تمام وجود ادراک کرده بود. همین خصوصیت برای شهید امیرعبداللهیان، شهید موسوی و دیگر شهیدان همراه بود. عجیب است که این مجموعه همه از سادات هستند.

وجه دوم این شهید به فرموده قرآن «وَلَا يَخَافُونَ يَوْمَهُ لَائِمٍ» و از سرزنش هیچ ملامتگری هراسی ندارند. «عارفانند مست حق دائم، لایخافون لومه لائم» سرزنش سرزنش‌کنندگان را به هیچ می‌گیرند. وی به اینها مشغول نشد. این قدر به وی طعنه زدند، بد گفتند، بسیار اهانت شنید، اما سر پاسخ دادن نداشت.

همین خصوصیت برای شهید امیر عبداللہیان بود. سرزنش و اہانت و تمسخر کردند. راہ می رفت مسخرہ می کردند، سخن می گفت مسخرہ می کردند، سفر می رفت، مسخرہ می کردند، دانش و علمش را بہ تمسخر می گرفتند. تمام حرکات این بزرگوار در طول این مدت، در معرض توهین و تہمت و طعنہ بود، اما وی تمام اینہا را تاب آورد.

سنگری و یژگی سوم شہید رئیسی را تکاپو و شتاب بہ سمت هدف دانست و گفت: امیرمؤمنان علی (ع) در یکی از خطبہہای خود وقتی افراد را تقسیم بندی می کنند می فرمایند آنہا کہ بہشت و جہنم را پیش روی خود می بینند، سہ دستہ ہستند، «سَاعٍ سَرِيعٍ نَجَاً وَ طَالِبٍ بَطِيءٍ رَجَاً وَ مُقَصِّرٍ فِي النَّارِ هَوَى» یک دستہ

«سَاعٍ سَرِيعٍ» هستند یعنی هر چه پیشتر می‌رود شتاب بیشتری به خود می‌دهد. شهید رئیسی و همراهان وی چنین بودند. دوران جنگ و جبهه ما هم همین‌طور بود. رزمندگان ما خستگی نمی‌شناختند. گاهی ۳۰ کیلومتر می‌رفتند، با وجود همه سلاح‌هایی که همراه داشتند و می‌گفتند نمی‌دانیم چقدر راه رفتیم. شب‌بیداری هم داشتند. گروه دیگر در سخن امیرالمؤمنین(ع)، افراد گُند هستند، اما می‌شود به آنها امید داشت و دسته سوم، تنبل و اهل تقصیر هستند. خصوصیت دیگر شهید رئیسی این است که بذل معروف کرد. این خصوصیت همه مجاهدان راه حق است. روایت می‌فرماید: «من بذل معروفه، مالت الیه القلوب» آنهایی که معروف خود را عرضه می‌کنند،

خداوند دل‌ها را به سمت آنها مایل می‌کند. «من بذل معروفه» یعنی فرد، هر چه توان و امکان و زمان و استعداد دارد، در راه خدا بذل کند. در تشییع پیکر شهدای خدمت در تهران کسانی بودند که می‌گفتند ما به وی رأی ندادیم. مردم آمدند چون این شخصیت بزرگ، بذل معروف کرد. هر چه داشت به میدان آورد. امروز وقت کار کردن نیست، وقت اضافه کار کردن است. یک بار در میدان انقلاب تهران، برمی‌گشتم، دیدم ساعت دو نیمه شب، فردی نشسته و دستش را دراز کرده و منتظر است کسی به وی کمک کند. شاید در میدان ۱۴، ۱۵ نفر بیشتر پیدا نمی‌شدند. داشت گدایی می‌کرد. به وی گفتم این چه موقع است؟ صبح می‌آمدی. گفت عائله‌ام زیاد است و مجبورم از شب هم

استفاده کنم. یک لحظه به یاد این سخن شهید بهشتی افتادم که «امروز عائله ما سنگین شده» امروز وقت کار کردن نیست، زمان اضافه کار است. هنر این است که همه توان خود و استعداد و امکانی که داریم به میدان بیاوریم و شهید رئیسی چنین خصوصیتی داشت.

وی زیست و صفات مؤمنانه داشت. همه شهدا را شامل این خصوصیت می‌بینم. به فرموده امیرالمؤمنین(ع) «الْمُؤْمِنُ بُشْرُهُ فِي وَجْهِهِ وَ حَزْنُهُ فِي قَلْبِهِ» شکفتگی و شادابی را در چهره‌اش می‌دیدید و حزن و اندوهش در قلبش بود. غم‌هایش را پنهان می‌کرد. لبخند از این چهره جدا نمی‌شد. «اوسع شيئا صدرا» وسیع‌ترین چیزی که یک مؤمن دارد، صدر اوست. خداوند وقتی داده‌های خود را به پیامبر(ص) مرور می‌کند، اولین

داده خود را «شرح صدر» می‌داند. شرح صدры که این شهید بزرگوار داشتند الگو و درسی برای همه ماست. «أَذَلُّ شَيْءٍ نَفْساً» فروترین چیز برای وی خودش بود. با روستائیان می‌نشست چای می‌خورد. هیچ‌کس انتظار ندارد رئیس‌جمهوری را در روستای احمدفداله ببیند. کسی انتظار ندارد رئیس‌جمهور بی‌آنکه کسی متوجه شود، شبانه برود و در جمع سربازان بنشیند و گفت‌وگو کند. با یک پیرزن می‌نشست، گفت‌وگو می‌کرد. مردمی بود. «يَكْرَهُ الرِّفْعَةَ» دنبال برتری‌جویی نبود. دنبال صندلی نبود. پشت میز نشست، در میان مردم بود. «يَشْنَأُ السُّمْعَةَ» به تبلیغات دشمن توجه نکرد. در پی جواب دادن، نبود. وقتی تصمیم‌گیری، جواب

بدهی، دشمن مدیریت می کند. این شهید و همراهان
وی، کسانی بودند که به انفعال نیفتادند. فعال بودند.